

No hem après cap lliçó

No està tot perdut; a Salt també hi ha exemples encoratjadors, petites llavors d'esperança, gent admirable que intenta suavitzar les arestes

La plaça del Pi de Salt, en una imatge de total normalitat Foto: JORDI NADAL.

Hi ha massa immigrants, diu aquest home amb reputació de sensat i traça per recollir els fruits electorals que dóna la incorrecció política. Parla de Salt i ho fa demostrant que no hem après cap lliçó. Qui no està afectat per brots paranoics busca les raons de la tensió que s'ha instal·lat en alguns veïnats amb la crisi econòmica, però la crisi era, com sempre, inevitable. La veritable causa, més que la crisi, em temo que té a veure amb el creixement i el model de societat que ha comportat. La prosperitat d'aquests anys contenia la llavor del conflicte. El model en el qual s'ha basat, que sembla complaure quasi tot l'arc parlamentari, començant per aquest home

de testa resplendent que diu que sobren immigrants, va convocar treballadors de tot el món per fer feines que aquí ja ningú volia fer i amb sous i condicions que aquí ja ningú acceptava. Eren perfectes per fer rutllar una economia centrada en la satisfacció de les ànsies especulatives. No ha quedat clar que són les desigualtats i el mercat de treball allò que desencadena les migracions i que la resta són patologies socials? El creixement que inflava més que mai determinats patrimonis però que empobria tot el cos social és el que va estimular un urbanisme de segregació que ens ha distribuït en compartiments estancs, ordenats per renda... Bona part de Salt n'és un. L'eficàcia econòmica del discurs predominant, aquell gat que no importa si és blanc o negre mentre cací ratolins i que agrada tant als que ens han governat i que ens governen, menysprea la contenció i les regulacions, gairebé tant com la fiscalitat. I mentre algunes fortunes multipliquen els zeros a la dreta, els impostos s'arronsen vergonyosos, i les cobertures socials, la sanitat, l'ensenyament, tot el sector al qual s'encarrega que procuri corregir les desigualtats i cohesionar la societat ens ha quedat absolutament desbordat, incapaç d'endolcir els conflictes que l'economia i les seves crueltats genera.

Avui a Salt les víctimes es manifestaran amb l'ai al cor i mirant-se de reüll les unes a les altres, però els veritables responsables són lluny d'aquests barris. Molts prescindiran obstinadament de les causes socials que expliquen determinada delinqüència. I dels riscos nítidament identificats del desarrelament, de les frustracions contínues i de la falta de sentiment comunitari. Realment ens sorprèn que sota la llei de la selva sorgeixin feres? I de veritat pensem que quatre vàndals podrien fer trontollar tota una societat si no s'hagués bastit amb una arquitectura tan precària? Salt és l'exemple perfecte de l'enorme responsabilitat que tenen els

advocats i els beneficiaris d'un model econòmic i social insensat, començant per aquest bon cristià a qui ara li sobren éssers humans, que naturalment no són electors, i que és un mestre sucant discretament en les pors dels que sí que ho són. No està tot perdut; a Salt hi ha exemples encoratjadors, petites llavors d'esperança, gent admirable que intenta suavitzar les arestes. Hauríem de confiar-hi i entregar-nos-hi, però, sobretot, procurar aprendre'n alguna lliçó.

Publicat a:

-El Punt Comarques Gironines 22-01-2011 Pàgina 64

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/359982-no-hem-apres-ca-p-llico.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesSocietat&utm_source=rss&utm_medium=mesSocietat&utm_campaign=rss